

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

En ik heb de aarde rijk gemaakt, en zie, zij is Mijn voetbank,
daarom zal ik wederom op dezelve staan.

Jezus aan Joseph Smith, in
December 1830.

15 Aug. 1915.

No. 16

20e Jaargang.

DE WET DER TIENDE.

Het inacht nemen der tiende-verplichtingen van God bevolen.

Toespraak gehouden in den Salt-Lake-Tabernakel op Zondag 11 Jan. 1914.
door

OUDERLING JAMES E. TALMAGE van den Raad der Twaalven.
(Vervolg van blz. 230.)

Dit laatste was eene aanhaling uit het derde hoofdstuk van Maleachi. De moeilijkheid welke onze sectarische vrienden vinden in het wederoprichten der in praktijkbrenging van tienden onder de talrijke secten is — en ten deele beseffen zij zulks — dat zij geene Priesters of Levieten onder hen hebben, gezag bezittende de tienden te ontvangen, en dezelve te beheeren. De tiende was heilig; zij behoorde beheerd te worden enkel door hen die in het bijzonder voor deze bediening ter zijde waren gezet, en de macht van het heilige priesterschap is noodzakelijk voor de regeling van het tiendestelsel van den Heer. Dat is het systeem tot Zijn voordeel, en Hij verlangt het van het volk, niet omreden Hem goud of zilver ontbreekt, maar omreden zij — het volk — het noodig hebben te betalen. Het werk van God zal tóch voortgaan, hetzij gij, Heiligen der Laatste Dagen, uwe tienden betaalt of niet, maar gij zult er niet mede vereenzelvigd zijn.

De groote fout welke velen van ons maken is dat wij het betalen van onze tienden beschouwen als het geven van eene gave aan den Heer. Zoo is het niet. Maatregelen zijn getroffen voor de offerande van zoodanige vrijwillige gaven als iedereen verkliest te geven; en hij die offert met zuivere oogmerken des harten, en zelve een beproefd gever is, zijne gave zal aangenomen worden en hem tot rechtvaardigheid worden gerekend; maar dat is niet de tiende; de tiende is geene gave, het is een schuld. Zooals ik de zaak versta, dan is er een contract gemaakt tusschen mij en mijn God, en daarin heeft Hij tot

mij gezegd, „Gij behoeft vele dingen dezer wereld — voedsel, kleeding en onderdak voor uw huisgezin en voor u zelf, en de dingen die bij kunnen dragen tot verfijning, tot ontwikkeling, en tot rechtvaardige verheuging. Al deze dingen verlangt gij en hebt gij noodig. Welnu, gij zult de middelen bezitten ze te verkrijgen, maar herinnert u dat zij van Mij zijn, en Ik verlang de betaling van eene rente of huur van datgene wat Ik in uwe handen zal geven. Evenwel echter, uw leven zal niet een leven zijn van onafgebroken vermeerdering; gij zult uwe verliezen zoowel hebben als uwen voorspoed. Gij zult uwe perioden van moeiten zoowel hebben als uwe tijden van vrede. Sommige jaren zullen jaren zijn van veelheid, en sommige jaren van schaarste. En nu, in plaats van te doen zooals de landheeren der aarde doen — van u te verlangen met hen voordien een contract aan te gaan, wat ook uw geluk of uw voordeel mag wezen — zult gij Mij betalen, niet vooruit, maar pas dan wanneer gij hebt ontvangen; en eveneens zult gij betalen in overeenstemming met wat gij ontvangt. Is het zoo dat een zeker jaar uwe oogst overvloedig zal zijn, dan kunt gij trachten Mij een weinig meer te geven, en is het zoo dat het volgende jaar gij in moeite zijt en uw inkomen niet is wat het was, dan kunt gij een weinig minder betalen; en zou het zijn dat gij terug gezet zijt geworden tot de uiterste moeiten, en gij gansch geen inkomen hebt, dan betaalt gij Mij niets.”

Ik wensch u te vragen of gij ooit op aarde een mensch gevonden hebt gewillig om dat soort van contract met u te maken? Als ik de vrijgevigheid ervan beschouw, en de tegemoetkoming die de Heer voor mij heeft, dan gevoel ik in mijn hart dat ik ternauwernood mijn gemoed op zou kunnen heffen tot Zijnen hemel daarboven wanneer ik zou trachten Hem te bedriegen in die juiste en rechtvaardige huur. Beschouw verder hoe hierin en hierbij zelfs de armste al de zegeningen van Zijn huis kan ontvangen. De weelde des hemels is niet bewaard voor de rijken; zelfs de armste kan een aandeelhouder zijn in de groote gemeenschap van onzen God om Zijne oogmerken te volbrengen, in het verspreiden van het evangelie, in het bouwen van tempelen en andere huizen van eeredienst tot Zijnen naam. Hij — de Heer — behoeft het penningske der weduwe zoowel als het goudstuk des rijken. Tempelen worden niet gebouwd door millionnaires. Herinnert u dat de koning van Israëel, David, aanbood een huis te bouwen voor den Heer, maar zijn offer werd verworpen. Het werk van God dient niet gedaan te worden enkel om eer van hen die rijk zijn in aardse goederen. Geene weduwe zoo nederig, geen man zoo arm dat zij geen aandeel kunnen hebben in dat groote gezelschap dat tot oogmerk heeft gesteld het zaligen van zielen.

De wet der tiende is opgericht geworden in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste dagen van daag, niet omdat zij

in gebruik was in aloud Israël, noch omreden het eene wet was onder de Joden in het midden der tijden, en daarna, maar omdat het in het bijzonder verlangd is geworden, door nieuwere openbaring, van het volk dat de naam van Christus draagt en beweert leden te zijn van Zijne Kerk. Met zekerheid lezen wij van datgene wat God verlangt ten opzichte der tienden. In de allereerste dagen der Kerk, maakten Joseph Smith en Oliver Cowdery, de eerste en tweede ouderling in de Kerk, een verbond met den Heer, gelijk dat van Jakob, zooals ge vindt overgeleverd in de Kerkgeschiedenis (deel 2, blz. 175, Nov. 1834):

„Na begonnen te zijn ons te verheugen voor den Heer bij deze gelegenheid, stemden wij toe het volgende verbond aan te gaan met den Heer, namelijk: Dat zoo wanneer de Heer ons voorspoed wil geven in onze zaken en den weg wil openen dat wij middelen mogen verkrijgen onze schulden te betalen, zoodat wij niet in moeite zouden komen, noch in opspraak voor de wereld, noch Zijn volk; nadien, van alles wat Hij ons geven zal, zullen wij Hem een tiende geven, om geschonken te worden aan de armen in Zijne Kerk, of zooals Hij zal gebieden; en dat wij getrouw zullen zijn over datgene wat Hij aan onze zorg heeft toevertrouwd, opdat wij veel mogen ontvangen; en dat onze kinderen na ons zich zullen herinneren dit ernstig en heilig verbond in acht te nemen, en opdat onze kinderen, en onze kindskinderen hetzelfde mogen weten, hebben wij hier onze namen met eigen hand geschreven.

(Was geteekend).

„Joseph Smith Jr.
„Oliver Cowdery.”

Aangaande den eisch het volk in deze dagen gesteld, heeft de Heere afdoende gesproken, en in antwoord op eene ondervraging van Zijnen profeet hoe de tienden verlangd zouden worden van het volk, heeft Hij gezegd:

„Voorwaar, dus zegt de Heere, Ik vereisch al hun overtollig eigendom, om in de handen van den bisschop van Mijne Kerk van Zion te worden gegeven.

„Voor het bouwen van Mijn huis, en voor het leggen des fundaments van Zion, en vóór het Priesterschap, en voor de schulden van het Presidentschap Mijner Kerk;

„En dit zal de aanvang zijn van de tiende van Mijn volk;

„En daarna, zij die aldus verdiend zijn geworden, zullen eene tiende van al hunne inkomsten jaarlijks betalen; en dit zal hun eene gevestigde wet zijn voor immer, voor Mijn heilig Priesterschap, zegt de Heere;

„Voorwaar zeg Ik tot u, het zal geschieden, dat al degenen, die tot het land Zion zullen vergaderen, van al hunne overtollige bezittingen tiende zullen geven, en zullen deze wet gehoorzamen, of zij zullen niet waardig bevonden worden onder u te verblijven.

„En Ik zeg tot u, indien Mijn volk deze wet niet waarneemt om dezelve heilig te houden, en door deze wet het land Zion tot Mij heiligen, dat Mijne inzettingen en Mijne geboden daarop mogen worden gehouden, dat het allerheiligst moge zijn, ziet, voorwaar zeg Ik tot u, het zal geen land Zion voor u zijn;

„En dit zal een voorbeeld voor alle ringen van Zion zijn. Amen.”
(Afd. 119 L. en V. 8 Juli, 1838).

Tot op zekere hoogte is de wet van tiende slechts eene lagere wet; zij is eene schrede naar de hoogere wet van algeheele toewijding, waaronder wij alles wat wij bezitten den Heere zullen toewijden, besefende dat wij slechts rentmeesters zijn over gedeelten van Zijnen rijkdom. Dit stelt niet een stelsel daar van socialisme of communisme, zooals heden ten dage die termen worden gebruikt. Noch wil het zeggen dat alles gelijkelijk verdeeld zou moeten worden, waarbij de luiaard zich voeden zal aan de vruchten van den nijvere. Tegen den luiaard die een parasietenleven zou willen leiden heeft de Heere dit besluit uitgevaardigd: „Gij zult niet lui zijn; want hij die lui is zal het brood niet eten noch het kled dragen van den nijvere.” En wederom, „De luiaard zal geene plaats hebben in de Kerk, tenzij hij zich bekeert en zijne wegen verbetert.” Bij eene andere gelegenheid heeft de Heere aldus gesproken: „En de inwoners van Zion zullen zich eveneens herinneren hunne werken, in zooverre als zij aangesteld zijn om in alle getrouwheid arbeid te vervullen; want de luiaard zal bij den Heere in gedachtenis worden gehouden.”

Als de wet van algeheele toewijding door het volk in acht zal worden genomen zooals het plan des Heeren is, dan zal de mensch niet voor zichzelf alleen werken, maar voor het koninkrijk waartoe hij zal behooren en voor de Kerk van den levenden God.

Het volk tot Zijne kerk behorende. is in den vreemde bekend om hunne naarstigheid en om hunnen voorspoed. Naar de „Mormoonsche” kolonisten is dikwijls verwezen geworden, omreden hunne goede werken zijn erkend geworden en zij zelve om het ernstige en getrouwe leven door hen geleid. De voorspoed van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en van de leden daarvan, is eene getuigenis voor de wereld dat dit volk door den Heer is aangenomen geworden. Velen zijn er onder ons die eerlijk zijn met den Heer, ook velen zijn er die hunnen Landheer zoeken te bedriegen; maar het volk, beschouwd als een volk, doet meer dan eenig ander op het aangezicht der aarde vandaag, om de wet der tiende in acht te nemen, en groot zijn hunne zegeningen geweest.

Zijn er onder u ongeloovigen dienaangaande, of in twijfel, herinnert u dan de woorden van ouds, welke ook nog onder het volk van thans van kracht zijn: „Beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of Ik u dan niet eenen zegen zal afgieten,” — den zegen die het meeste gepast is voor uwe nooden, den zegen dien gij verlangt en vereischt in rechtaardigheid uws harten. Beproeft gij den Heer O Israël, en zie of Hij Zijn woord niet getrouw zal blijven. Amen.

AANTEEKENING. Uitgezonderd enkele weinige veranderingen in uitdrukking, punctuatie, enz. en de verbetering van typografische fouten, is het voor-

gaande een herdruk (na vertaald te zijn) van eene toespraak gepubliceerd in Deseret Evening News van 31 Januari 1914. Een onderdeel van het onderwerp, wat ter wille van den begrensden tijd den spreker toegestaan, niet kon worden behandeld, is kortelijks weergegeven in de volgende paragrafen, welke door hem geschreven zijn geworden om hierbij te worden uitgegeven.

Van belang is het te herinneren dat de Heere, beide in aloude en in deze nieuwere tijden, afdoend een verlangen te kennen heeft gegeven omtrent den tijd, de plaats en de wijze waarop tienden zouden worden betaald. Dit is enkel redelijk slechts beschouwd uit het oogpunt van de heiligheid waarmede de tiende als eene vereischte betaling voor een heilig doeleinde, is ingesteld. Het is niet een privilegie den tiendebetaler toegestaan om over zijne tienden te beschikken zooals hij zelve verkiest; noch om zijne tiende te betalen aan iemand anders dan de bevoelmachtigde ontvangers van des Heeren rente. Onder de Mozaïsche wet werd van het volk verlangd hunne tienden in natura te betalen, en op een daarvoor aangewezen plaats, ten tijde der verzameling van de producten des lands, en ten tijde van eene ingestelde vereffening van de vruchten der kudde. Eene bijzondere voorziening dienaangaande was getroffen voor hen die op eenen grooten afstand woonden van de aangewezen plaats van betaling, dat namelijk zij hunne veldvruchten enz. voor geld konden verkoopen, en dat geld als tiende konden afdragen. Zelfs voor nog Israëel bevestigd was in het land hunner erve, wat hunne bezitting worden zou zooals de Heer had beloofd, was het oprichten van eene plaats dienende om beide, offeranden en tienden te ontvangen, voorspeld. Zooals ons wordt medegedeeld in het twaalfde hoofdstuk van Deuteronomium, was het volk op de volgende wijze bevolen:

„Maar naar de plaats, die de Heere uw God, uit al uwe stammen verkiezen zal, om Zijnen naam aldaar te zetten, naar Zijne woning zult gijlieden vragen, en daarheen zult gij komen.

„En daarheen zult gij brengen ulieder brandofferen, en uwe slachtofferen, en uwe tienden, en het heoffer uwer hand, en uwe geloften, en uwe vrijwillige geloften, en uwe vrijwillige offeren, en de eerstgeboorten uwer runderen en uwer schapen.

„En aldaar zult gijlieden voor het aangezicht des Heeren, uws Gods, eten, en vroolijk zijn, gijlieden en uwe huizen, over alles, waaraan gij uw.e hand geslagen hebt, waarin u de Here, uw God, gezegend heeft.

„Gij zult niet doen naar alles, wat wij hier heden doen; een ieder al wat in zijn oogten recht is.

— — — — —
 „Dan zal er eene plaats zijn die de Heere, uw God, verkiezen zal, om Zijnen naam aldaar te doen wonen; daarheen zult gij brengen alles, wat Ik u gebiede; uwe brandofferen, en uwe slachtofferen, uwe tienden, en het heoffer uwer hand, en alle keur uwer geloften, die gij den Heere beloven zult.”

Een gedeelte van de tienden des velds, van de kudde en van den oogst, werd het volk toegestaan om op te eten, — misschien wel

opdat de armen een goed deel mochten hebben van den overvloed; maar dit gedeelte moest ter plaatse worden verdeeld, zooals wij in hetzelfde hoofdstuk lezen:

„Gij zult in uwe poorten niet mogen eten de tienden van uw koren, en van uwen most, en van uwe olie, noch de eerstgeboorten van uwe runderen en van uwe schapen, noch eenige uwer geloften, die gij zult hebben beloofd, noch uwe vrijwillige offeren, noch het hefoffer uwer hand.

„Maar gij zult dat eten voor het aangezicht des Heeren, uws Gods, in de plaats, die de Heere, uw God, verkiezen zal, gij, en uw zoon, en uwe dochter, en uw dienstknecht, en uwe dienstmaagd, en de Leviet, die in uwe poorten is; en gij zult vroolijk zijn voor het aangezicht des Heeren, uws Gods, over alles, waaraan gij uwe handen geslagen hebt.

„Wacht u, dat gij den Leviet niet verlaat, al uwe dagen in uw land.”

Met betrekking tot het omzetten van de tiende in geld onder bijzondere omstandigheden, lezen wij in het veertiende hoofdstuk van Deuteronomium:

„Wanneer dan nog de weg voor u te veel zal zijn, dat gij zulks niet zoudt kunnen heendragen, omdat de plaats te verre van u zal zijn, die de Heere, uw God, verkiezen zal, om Zijnen naam aldaar te stellen, wanneer de Heere, uw God, u zal gezegend hebben: „Zoo maakt het tot geld, en bindt het geld in uwe hand, en gaat naar de plaats, die de Heere, uw God, verkiezen zal”.

Duidelijk derhalve dat in de Mozaïsche bedeling de tiende betaalbaar was ter plaatse daartoe aangewezen; zij moest ontvangen worden en verzorgd door de wettelijk aangestelde ambtsdragers van het Priesterschap, wiens functiën geregeld waren door speciale statuten. Deze toestand duurde voort tot op het tijdperk van de aardsche bediening van onzen Heer, als wanneer de juiste inachtnaam der tienden-regelingen eene zaak van hoovaardige trots was geworden. (Zie Matt. 23-25, alreeds aangehaald, en Luk. 18:12.)

In de tegenwoordige bedeling is goddelijke openbaring eveneens afdoende met betrekking tot de tienden van het volk, en hij, voor het ontvangen daarvan aangesteld is, in de woorden des Heeren „de Bisschop van Mijne Kerk.” (L. en V. 119:1.) Heden wordt de bisschop van de Kerk, onder het volk bekend als de Presideerende Bisschop, bijgestaan door vele bisschoppen, waarvan elk hunner over eene wijk presideert. Aan den wijk-bisschop, als vertegenwoordiger en medehelper van den presideerenden bisschop, dient de tiende betaald te worden, en door hem wordt dezelve overgedragen aan het kantoor van den presideerenden bisschop. De regel der Kerk, zooals die op dit oogenblik is ingesteld, voorziet er in dat de onderscheidene bisschoppen de producten in natura als tiende betaald, om mogen zetten in geld, en de opbrengsten ervan den presideerenden bisschop mogen overhandigen.

Op den 18den Juli, 1838, openbaarde de Heer Zijnen wil aan den profet Joseph Smith, „bekend makende de beschikking over de tienden van eigendommen” als volgt:

„Voorwaar, dus zegt de Heere, de tijd is nu gekomen, dat zij beschikt zullen worden door eenen Raad, samengesteld uit het Eerste Presidentschap Mijner Kerk, den bisschop en zijnen raad en Mijnen Hoogen Raad; en door Mijne eigene stem tot hen, zegt de Heere. Amen” (Zie L. en V., afd. 120.)

Laat het volk niet vergeten dat de tegenwoordige tijd eenen tijd is van offerande, en eenen dag voor de tienden van elkeen die beweert een lid van de Kerk van Christus te zijn, aan wien de belofte is gegeven dat zij bewaard zullen zijn in den dag van verbranding, voorafgaande aan de tweede komst van den Christus. (Zie L. en V. 64 : 23; vergelijk Mal. 4.)

Even als van ouds, de man bewerende te leven onder het verbond, en falende om den Heer Zijnen tiende te geven, geen lidmaatschap had in de verzameling van Israëel, zoo ook is er thans in voorzien geworden dat de geen-tiende-betaler niet genoemd zal worden of geteld onder het volk der belofte en des verbonds. Aldus zegt de Heere:

„Het is in tegenstrijd met den wil en het gebod van God, dat zij die hunne erfenis niet door toewijding ontvangen, overeenkomstig Zijne wet welke Hij gegeven heeft om Zijn volk te vertien en hen tegen den dag van wraak en verbranding toe te bereiden, dat zij hunne namen ingeschreven zouden hebben met het volk van God.

„Ook zal hun geslachtsregister niet gehouden of bewaard worden op een der registers of in de geschiedenis der Kerk;

„Hunne namen, noch de namen der vaders, noch de namen der kinderen, zullen in het boek van de wet van God geschreven gevonden worden, zegt de Heere der heirscharen.” (L. en V. 85 : 3-5.)

Laat de Heiligen der Laatste Dagen eerlijk bevonden worden met den Heere hunnen God.

BIJ HET PORTRET VAN ZUSTER FELTZER.

In het onlangs opgenomen verslag van de Rotterdamsche Conferentie, is met een enkel woord melding gemaakt van Zuster Feltzer, die ruim twee en een half jaar hier te lande heeft vertoefd, en thans, bij het verschijnen van deze regelen, reeds weer vertrokken is naar het land Zion in de toppen der bergen.

Zuster Helena Feltzer werd voor ongeveer zeven jaar geleden, een lid van de Kerk, en nam, met haren man, thans overleden, het evangelie aan te Leiden, alwaar ze bleef wonen, totdat zij voor omstreeks vijf jaar, met haar echtgenoot, emigreerde naar Amerika, om zich daar met het hoofdlichaam der Kerk te vereenigen. Haar echtgenoot stierf aldaar, en werd begraven in de schaduw van het Godshuis, waarnaar zijn verlangen was, nog hier zijnde. In het hart van zuster Feltzer ontwaakte een begeerte terug te keeren naar Holland, om daar aan hare verwanten en vele vrienden de boodschap van het evangelie te brengen, en de deuren te openen van menig huisgezin, waar, naar den mensch gesproken, de zendelingen anders nimmer toegang zouden hebben verkregen. Belangeloos arbeide ze hier onder

hare vele vrienden, en was het enkel de liefde voor de verspreiding der beginselen van deugd en waarheid, neergelegd in de verkondiging der godsworden, 'door haar kerkgenootschap geleerd, die haar hier hielden, ofschoon steeds haar verlangen levendig bleef, om na volbrachte taak terug te keeren naar het zonnige land wat zij enkel om het omschreven doel had verlaten.

Namens het bestuur der zending alhier, spreken wij gaarne onzen hartelijken dank en waardeering uit jegens zuster Feltzer, en hopen wij dat het haar, die zoo belangeloos de zaak des Heeren diende, gegeven mag wezen al de rechtvaardige verlangens van haar hart bevredigd te zien, en haar te midden van 's Heeren kinderen, waarvan zij zoo menigvuldige blijken gegeven heeft dezen lief te hebben — een lang leven in gezondheid en voorspoed geschonken mag worden. Als een stille hulde aan hare vele en eenvoudige, maar groote verdiensten, drukken wij in dit nummer *) hare beeltenis af, en ruimen tevens een plaatsje in voor een afscheidswoord van haar zelve.

Zuster Feltzer vertrok Woensdag 7 Juli van Rotterdam, en naar wij vernamen is ze, na goede reis, behouden in het land harer wenschen aangekomen.

S.S. Nieuw Amsterdam, 18 Juli 1915.

Geliefde Broeders, Zusters en Vrienden.

Wijl het mij onmogelijk was u allen persoonlijk een afscheidsbezoek te brengen zoo neem ik de gastvrijheid van ons tijdschrift te baat om elk uwer een hartelijk vaarwel toe te roepen bij mijn terugkeer naar Zion, en u tevens te danken voor al de liefde en vriendschap aan mij bewezen. Dit alles is een blijde herinnering voor mij aan mijn verblijf in Holland, welke herinnering ik trachten wil steeds te blijven bewaren. Mijne bede is dat Vader in den Hemel u allen zal willen zegenen. Dankbaar en blijde gevoel ik mij de gelegenheid te hebben gehad het evangelie aan mijne landgenooten te mogen bekendmaken, en vele vrienden te hebben mogen maken die in plaats van tegenstanders, voorstanders zijn geworden van de leer ons allen zoo dierbaar. Toch ook evenwel is het mij thans tot groote vreugde tot mijn Zion terug te mogen keeren om mijnen verderen levensloop door te brengen in het land door den Heer voor de rechtvaardigen van hart terzijde gezet. Hebt liefde en eensgezindheid onder elkander, en laat u niet bewegen u door iets wat dan ook, van het volle evangelie af te brengen. Zoekt geen fouten onderling, want dit doende hebben wij reeds den eersten voet gezet op den weg tot afval die niet eindigen zal alvorens wij ons hebben gekeerd tegen datgene wat eens onze vreugde was. Moge de Heere u allen zegenen en bijstaan in het werk dat Zijne hand u geeft om te doen, is de bede van uw zuster in het evangelie.

HELENA FELTZER-FRANK,

*) Zie blz. 255.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

NIET OM TE ONTBINDEN, MAAR OM TE VERVULLEN.

Somwijlen gebeurde het dat de Heer zich de vrijheid veroorloofde eene andere uitlegging te geven aan de voorschriften vervat in de wet van Mozes waarbij de kinderen Israëls tot dusver toe hadden geleefd, dan gedaan werd door hunne toenmalige Schriftgeleerden en overpriesteren. Nimmer wijzigde de Heer den zin dier geboden, aangezien Hij er zich ten volle van bewust was dat inderdaad die mannen van het aloude verleden, dienstknechten waren geweest van zijnen Vader die, evenals Hij zelve, zij het dan ook in niet zoo veel omvattenden zin, verkondigers waren geweest van Zijne -- des Vaders -- plannen met de menschheid. Toen de Heer Zijne loopbaan op aarde begon en Hij gezonden was tot het volk dat reeds eeuwen lang den naam des Heeren had gekend, en eveneens reeds eeuwen lang in het bezit was geweest van de besluiten en voorschriften door den Heer uitgevaardigd, spreekt het van zelf dat Hij daar te doen kreeg met een groot aantal uitspraken van vroegere autoriteiten die het hunne hadden bijgedragen om, volgens de geboden van den God die zij dienden, het volk mededeeling te doen van de onderscheidene zaken die Hij van hen verlangde.

Nu gebeurde het menigmaal dat de Heer, de oppervlakkigheid zien- de der voorgangers van de Joden, zich genoodzaakt zag een heel andere uitlegging te geven aan de oorspronkelijke voorschriften, waar- door het somwijlen den schijn had als zoude Hij de dingen verkondigd door Mozes en de profeten, voorbij en ondersteboven redeneeren, en daarvoor Zijne eigene voorschriften in de plaats stellen. Afgezien van het feit dat de Heer Jezus, krachtens Zijn ambt en Zijne waar- digheid, vergeleken met de minderwaardige vertegenwoordigers van voorheen, daar allicht wel het recht toe zou hebben gehad, zoo heeft Hij dit toch nimmer gedaan, ook dan niet wanneer Zijne woorden zelfs schijnbaar geheel het tegenovergestelde wilden zeggen van wat eenmaal Mozes zeide. Hij was niet gekomen om de profeten te ont- binden. Dat wil zeggen: om hunne woorden krachteloos te maken, om de voorschriften door hen gegeven te verwerpen en nieuwere dingen daarvoor in de plaats te stellen. Christus wist natuurlijk dat het evangelie, waarvan Hij eene uitdeeling, de volheid zelfs der uit- deeling, Zijnen tijdgenooten kwam verkondigen, eeuwig was. Dat wil zeggen, dat het evangelie niet met Hem kwam, maar dat al de ver-

schillende dingen door den Heer, den Vader, reeds te voren het menschdom medegedeeld door minderwaardige kanalen, reeds evangelie was, en behoorde tot dat groote plan wat gemaakt was voor de grondlegging der wereld, om namelijk het menschdom in de toekomst te zaligen. Evenwel, de uitdeeling ervan was verschillend. Dat wil zeggen de uitdeeling was telkenmale gebaseerd op de bevattelijkheid van hen die aangewezen waren om getuigen daarvan te zijn, en de onderscheiden voorschriften daaraan verbonden waren geheel in overeenstemming gebracht met datgene wat het huidige volk in staat was te kunnen volbrengen. En al scheen het nu somtijds dat de dingen gepredikt in schijn van wezen anders waren geworden, dan bewees dit enkel slechts dat de tijden anders waren geworden, en dat, om des Heeren bedoelingen te verduidelijken, andere dingen dan voorheen moesten worden geleerd en onderwezen.

Het vijfde hoofdstuk van de beschrijving van het evangelie door Mattheus is daarvan een treffend bewijs. Ofschoon somwijlen in geheel andere bewoordingen een ding gezegd werd wat ook lag in de eindbedoelingen van de voorschriften door personen van voorheen medegedeeld, werd verkondigd, zoo uit zich dat toch in geheel andere bewoordingen, en in veel dieperen zin. Dit werd wel eens niet begrepen door de menigte, al was het dan ook, vooral bij de farizeën en schriftgeleerden, moedwillig niet verstaan. Vandaar dat de Heer bij zekere gelegenheid zeide dat Hij niet gekomen was om de profeten te ontbinden, dat wil zeggen, om hunne woorden krachteloos te maken, maar om te vervullen. Om die woorden vol te maken, dat wil zeggen, om ze verder te verbreiden, om de oorspronkelijke bedoeling door hen er weliswaar in gelegd, maar in andere, lichter te volbrengen voorwaarden medegedeeld, — te verzwaren, of beter nog gezegd, zoomer in overeenstemming te brengen met het standpunt waar op het volk van die dagen stond. Dat dit meestal door het volk niet werd aanvaard vond zijn oorzaak niet in het feit dat zulks niet verstaan kon worden, maar meer in den onwil van het menschdom om zich te schikken naar de voorschriften van hunnen Vader in den Hemel, die door middel van Zijnen Zoon Jezus, opnieuw hen aan kwam sporen zich te stellen onder het volbrengen van Zijne — des Vaders — voorschriften, daardoor zich de zaligheid verzekerende.

Hoe gelijk is in menig opzicht het verslag van het volkskarakter van toen met dat van nu. Wanneer eveneens door de Heiligen der Laatste Dagen de zuivere redelijke beginselen worden verkondigd, die den volke van voorheen niet in zulke duidelijke termen was medegedeeld, dan ook nu wordt menigkeer ondervonden dat gezegd wordt dat deze dingen niet in den Bijbel staan, en daarom niet geloofd moeten worden. Alsof het volk zelve van meening zou zijn dat in waarheid alles wat de Heer ooit van Zijne kinderen zou verlangen

reeds voor eeuwen geleden in alle finesses in anderer geschiedenis omschreven was. In waarheid evenwel is dit ook niet het bezwaar. Het gaat het menschdom van thans eveneens als het den Joden van voorheen ging. Ofschoon de voorschriften van de alouden wel door hen werden geëerd, dat wil zeggen, de letter daarvan wel, en ofschoon eveneens zeer gemakkelijk kan worden begrepen dat God tegen een volk van veel later geslacht en veel andere levensomstandigheden, wel iets te zeggen zou hebben wat in overeenstemming was met die levensomstandigheden, zoo toch is het vervullen van de letter dier oude dingen, waaraan de geest door den tand des tijds voor een groot deel, alsmede door de verkeerde toepassing ervan, ontnomen is geworden, te gemakkelijker om iets anders, nieuwers en ook zwaarders er voor in de plaats te nemen. De meerderwaardigheid der beginselen, verband houdende ook met de meerderwaardigheid van het karakter dat in staat is zulks te onderhouden, en het begeerlijke daarvan, weegt in hunne oogen niet op tegen de gemakkelijkerheid waarmee aan de letter der aloude wet is te voldoen. Van daar dan ook dat naar den geest er van, evenals in Christus dagen, niet gezocht wordt.

Toch ook kan de uitdeeling van het evangelie in onze dagen de woorden des Zaligsmakers, betrekking hebbende op de uitspraken der voorgangers van den Heer, tot de hare maken, door te verklaren dat deze uitdeeling niet gegeven is geworden om de woorden des Heeren te ontbinden, maar om die te vervullen, om die geheel in overeenstemming te brengen, en zulks op 's Heeren eigen bevel, met de gedachten door Hem reeds voor eeuwen ontwikkeld.

Den Heiligen der Laatste Dagen is toevertrouwd geworden de uitdeelaars te zijn in deze eeuwen van den allerlaatsten wil en het allerlaatste besluit van den Heer, door Hem bij openbaring verkondigd. Wel hem die acht geeft op deze 's Heeren woorden, terwijl de onachtzame tot eigen schade eenmaal zal moeten ondervinden dat inderdaad een der grootste feiten ooit gebeurd gedurende heel het bestaan der wereld, plaats gehad heeft in de negentiende eeuw, als wanneer namelijk God wederom opnieuw van den hemel heeft gesproken, niet om de woorden van Christus te ontbinden, of die overtollig te maken, maar om die te vervullen.

MET ELKANDER.

Wij reizen met elkander;
 Wij wand'len hand aan hand;
 D' een zij tot troost den ander
 Op weg naar 't Vaderland.
 Zijn wij als broed'ren één!
 Geen strijd om beuzelingen,
 Daar eng'len ons omringen
 En zweven voor ons heen!

Ziet g'een uit zwakheid vallen
 Reikt hem de broederhand!
 Vertrouwt en schraagt steeds allen!
 Snoert vast den liefdeband!
 Komt, sluit u vast'er aan!
 In eigen oog de kleinste,
 Word' elk ook graag de reinste
 Op d' afteleggen baan!

DE BESTEMMING VAN HET HEELAL.
 overgedrukt uit: „SLEUTEL VOOR GODGELEERDHEID”
 (Vervolg van blz. 239.)

O, kind der aard, geboren in verderving!
 Gebaard in pijn en droefheid! vertoevend
 In een' wereld van tranen, zuchten en smart,
 Van grief en in droef'nis verwachtend uw tehuis
 In het duistre graf, als voedsel der wormen;
 Verheft uw hoofd en werpt uw blikken om,
 Aanschouwt het groot getal van schitt'rende planeten
 Daar ginds vol leven en vol licht. Keert weder naar de aard,
 Beziat deez' aardbol nu, haar minerale schatten,
 Het kostbare gesteent', het goud en de fonteinen,
 De tuinen, bosschen, vruchten en de bloemen,
 't Ontelbare getal van ademende levens,
 Van stof tot Mensch, door de verscheid'ne rangen
 Van de bezielde wezens.
 Bezoekt de duistre holen van de dooden,
 Het overoude graf, waar zelfs de vorm des doods
 Gestorven is, omdat hij daar geen voedsel vindt
 En beenderen ontwricht, verbrokkeld nederliggen,
 Vermengeld met het stof.
 Neen! dieper nog, daalt af in de onpeilbre hel,
 Van de verdoemde zielen in duisternis geboeid,
 Of dringt in de duistre kerkers der wanhoop,
 Alwaar de namen van Genade en van Hoop,
 En van den overwinnaar des doods niet zijn bekend.
 Beschouwt dat alles nu, en barst in tranen uit,
 Maar hoop, geloof en aangedaan met liefde
 Die nimmer meer vergaat, de oogen gansch verlicht,
 En uw persoonlijkheid met hemelsch licht bekleed,
 Verdwijnt de tijd en opent zich de eeuwigheid.
 Beschouwt nu weêr 't tooneel voorheen gezien.
 G'ontstelt en schijnt verrast, verward en overstelpt;
 De dood is overwonnen, verderving is niet meer,
 't Is alles leven nu, en het woord EEUWIGHEID,
 Is in onuitwischbaar schrift geschreven
 Op ieder deel en vorm van leven.

Socrates, Plato, Confucius en vele andere wijsgeeren en godgeleerden hebben veel over de onsterfelijkheid van de ziel of den geest des menschen geschreven. Sommigen hunner hebben met vreugde en opgeruimdheid gevangenschap, pijnigingen en zelfs den dood ondergaan, enkel met dit begrensde begrip van eeuwig bestaan.

Konden deze martelaren voor een gedeelte der waarheid, zoo begrens'd en toch zoo vol hoop en vertroosting, het onsterfelijke vleesch en been van den verheerlijkten Enoch en Elia betast hebben, of van

Jezus toen hij uit de dooden was verrezen; konden zij van hunne heilige lippen geleerd hebben, en ten volle verstaan de meening van dat vreugdevolle gezegde:

„Zie! Ik maak alle dingen nieuw”;

konden zij de eeuwige werelden van stof beschouwd hebben in al de elementen en vormen van dierlijk leven, onoplosbaar en eeuwig; konden zij den eeuwigen mensch gezien hebben, met de majesteit van eenen God zich bewegende te midden van de planeetstelsels, de kennis der algemeene natuur grijpende en met een verstand verlicht door ondervinding en waarnemingen van duizenden en zelfs van millioenen jaren; konden zij slecht een schijnsel van dit alles gehad hebben en de belofte hebben gehoord:

„Daar zal geen dood meer zijn”,

voortkomende uit de Fontein van Waarheid, gedreven door oneindige welwillendheid en liefde, weergalmende te midden der sterrenwerelden, tot de aarde nederreikende, met eene vreugdekreet tot al de tien-duizenden van werelden trillende, de duistere hollen des doods en de gevangenissen der geestenwereld doordringende met eenen straal van hoop en de bronnen van leven, vreugde en liefde, zelfs in de eenzame kerkers der wanhoop, wederom doen ontspringen! O, hoe zouden hunne harten van onuitsprekelijke vreugde en zegepraal weerkaatst hebben, met het oog op veranderende werelden!

Konden de heerschers dezer wereld gezien hebben, of zich zelf een idee gevormd hebben van zulke schatten, zulk een adeldom, zulk eene eeuwige en alles overtreffende hoeveelheid van glorie, dan zouden zij de weelde, het genot, eer, titels, waardigheden, heerlijkheden, tronen, vorstendommen en de kronen dezer wereld geschat hebben als zijnde slechts kleinigheden, het speelgoed van een dag, en afval, niet waardig het strijden en zwoegen om het te verwerven, of de moeite om het te behouden, uitgenomen als het een plicht van moeitevolle verantwoordelijkheid geldt.

Welk mensch is dan, met dit inzicht omtrent het onderwerp, zoo valsch, zoo kruipend, dat hij deze plichten verzuimt, zelfverloochening en opofferingen, welke noodig zijn tot het verzekeren van een deel in de eerste opstanding, en een dit nog ver overtreffende en eeuwige hoeveelheid van glorie in dat leven, waaraan geen einde is.

EEN NIEUWE UITGAVE.

Het is ons ten hoogste aangenaam onzen lezers wederom de mededeeling te kunnen doen dat opnieuw een ander boekwerkje, uit het Engelsch vertaald, in de rij van onze Hollandsche literatuur kan worden opgenomen. Wij ontvingen namelijk van Ouderling Louis A. Kelsch toestemming om zijn zoo uiterst doelmatig werkje. „Een praktische

Verwijzer" te mogen vertalen en uit te geven. Ons nieuwe boekje, pas van de pers gekomen, geeft in 22 bladzijden een zeer belangrijk aantal teksten aan die dienen kunnen om de onderscheiden beginselen en leerstellingen van het evangelie met bewijzen te staven. De onderwerpen zijn ongeveer in volgorde der beginselen van het evangelie gerangschikt, en worden van elk der teksten alleen de aanvangswoorden gegeven, met natuurlijk de aanhaling waar de heele tekst in zijn verband eventueel te vinden is, er voor. Het geheel is gedrukt op zeer dun papier, en aangezien slechts een kleine, hoewel zeer duidelijke, letter is gebezigd, kan het boekje uiterst geschikt dienen om achter in een zakbijbel te worden gelegd, zooals dat eveneens reeds langen tijd met het oorspronkelijke engelsche werkje werd gedaan. De laatste twee bladzijden zijn gewijd om een alphabetisch overzicht te geven der behandelde onderwerpen.

Even als met al onze lectuur is het ons ook thans weer mogelijk gemaakt om, aangezien de vertaling en het correctie-werk geheel een liefdewerk was, zonder bezoldiging met aardsch loon, het zoo handige boekje voor een zeer geringen prijs te verkoopen. 10 cent namelijk is de prijs voor 24 bladzijden fijne en goed verzorgde druk, in een net en eenvoudig bandje gestoken.

Wij raden al onze lezers aan zich dit boekje spoedig aan te schaffen, wijl het menigmaal tot onzegbare hulp kan zijn bij de prediking der beginselen en leerstellingen van de Heiligen der Laatste Dagen.

VERPLAATSINGEN EN BENOEMINGEN.

Ouderling P. Lee Nebeker is van zijne werkzaamheden als president van de Arnheemsche Conferentie, ontslagen en verplaatst naar de Amsterdamsche Conferentie.

Ouderling Leslie T. Foy, voorheen werkzaam met broeder Nebeker, is aangesteld hem als president van de Arnheemsche Conferentie op te volgen.

Ouderling Walter B. Hanks is ontslagen van zijne roeping als president van de Groninger Conferentie, en is overgeplaatst naar de Rotterdamsche Hoofdafdeeling. Ouderling W. Dalebont is aangesteld om broeder Hanks op te volgen.

HERHAALDE CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De aanstaande Amsterdamsche Conferentie zal worden gehouden aldaar op Zondag 22 Aug. Drie vergaderingen zijn belegd, te weten om 10 uur en om 2.30 in de zaal Wittenstraat 109—111, terwijl de avondvergadering, te beginnen om 7 uur, gehouden zal worden in de zaal van „Frascati", Oudezijdsvoorburgwal 304. Elkeen die kan komen is vriendelijk uitgenoodigd.

HELENA FELTZER—FRANK,
(Zie artikel blz. 247—248).

VERZAKING VAN ZELFZUCHT.

Zoo gij, bij wat gij goeds verricht,
 Niet door de liefde wordt gedreven,
 Roem niet, alsof de hoogste plicht
 Kracht, geur en gloed gaf aan uw leven!
 Als zelfzucht, wereldsch overleg,
 Berekening uw woord bepalen,
 Al spraakt gij aller menschen talen:
 Bij God hebt g'uw belooning weg.

Alleen een hart, voor zelfzucht doof,
 Ootmoedig, klein in eigen oogen,
 Vol liefd' en reinheid door geloof,
 Tot al wat edel is bewogen:
 Dat is 't wat God in u behaagt,
 En wie dat hart Hem niet kan toonen,
 Diens leven kan Gods gunst niet kronen,
 Schon 't roem op wereldgrootheid draagt.

OVERLEDEN.

Uit de Rotterdamsche Conferentie gewerden ons de volgende overledensberichten:

DE HAAN. Frederika de Haan, geboren te Rotterdam 17 Jan. 1912, overleden aldaar 9 Aug. 1915. Het kindje was ingezegend door Ouderling H. L. Spencer, 18 Febr. 1912.

ROMEYN. Willem Cornelis Romeyn, geboren te Rotterdam 21 Dec. 1902, overleden aldaar 28 Juli 1915. Broeder Romeyn was gedoopt te Rotterdam op 23 December 1910, door Ouderling S. J. Nichols, en twee dagen daarna bevestigd door Ouderling G. B. Alexander.

LUYBEN. Johannes O. C. Luyben, geboren 17 October 1866, te den Haag, overleden aldaar 26 Juni 1915. Broeder Luyben werd gedoopt door Ouderling Arnold van Limburg, te Nijmegen op 18 Sept. 1906, en op denzelfden datum bevestigd door Ouderling L. Y. Thatcher.

INHOUD:

De Wet der Tiende blz. 241 Bij het portret van Zuster Feltzer „ 247 Niet om te ontbinden, maar om te vervullen. „ 249 Met elkander „ 251 De bestemming van het Heelal „ 252		Een nieuwe uitgave. blz. 253 Verplaatsingen en benoemingen „ 254 Herhaalde Conferentie-aankondiging „ 254 Verzaking van zelfzucht. „ 256 Overleden „ 256
---	--	--

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7b Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.